

## Recensie: Neil Diamond in het Sportpaleis\*1/2

Sportpaleis Merksem  
donderdag 28 september 2017



foto © Live Nation Belgium

Recensie:

Met dertien trucks is Neil Diamond 76 ondertussen- op de baan om 50 jaar carrière te vieren. In het Antwerps Sportpaleis kwamen daar 15.000 toeschouwers op af. De fans kregen waarvoor ze gekomen waren, de hits en niets dan de hits. 'I am I said', 'September Morn', 'Song sung blue', 'You don't bring me flowers', 'Beautiful noise', het trio 'Be' / 'Lonely looking sky' / 'Skybird' die deel uitmaken van de soundtrack van de film 'Jonathan Livingston Seagull' uit 1973, 'I'm a believer' (dat ie schreef voor The Monkees) en het onvermijdelijke 'Sweet Caroline' dat opgespaard bleef tot eerste toegift, mochten dan ook niet op het appel ontbreken. De toeschouwers vooral babyboomers waren erg enthousiast, zongen en klaptten de ziel uit hun lijf en overstemden zo moeiteloos het optreden zelf waarvan het geluid extreem zacht stond. Diamond klonk wel erg ver weg, ook al zat je vooraan in de zaal. Resultaat was dat ie enkel tijdens zijn allergrootste hits de kuip volledig meekreeg, bij de rest bleef dat beperkt tot de eerste rijen. Dat heeft alles te maken met het fletse karakter van de live show. Nergens klonk er voldoende dynamiek uit de band, nochtans met 4 blazers (twee saxofonisten, een trompettist, een trombonespeler), twee vrouwelijke backings, een percussionist, een drummer, twee gitaristen, een bassist, een pianist en een accordeonist/toetsenist. Terwijl Will Tura eerder deze maand in de AB dankzij de arrangementen van Steve Willaert bewees dat ie een optreden kon afleveren dat mee met de tijd was, en hedendaags aanvoelde, klonk Neil Diamond toch één jaar jonger dan Will erg oud en zag ie er ook oud uit.

Diamond leek moe van al het touren, betrok het publiek nauwelijks. Bij 'Play Me' speelde hij de linker- en rechterkant van de zaal wel uit terwijl ie zei dat ie steeds gaat waar het lawaai is. Het bracht hem tot de conclusie: 'I guess I'll be moving a lot during this show.' waarna hij meegaf dat hij de beste job van de wereld mag uitoefenen en zijn kwetsbaarheid wou tonen aan het publiek dat hem daarvoor energie teruggeeft. Toen de fans op de eerste rijen na 'You got to me' wilden gaan zitten, beval ie 'Nobody gets permission to sit down!' wat aanvoelde als een soort gijzeling voor die fans vooraan. 'Solitary man' is dan ook niet meteen een nummer waarbij rechtstaan een goed idee is.

Diamond, met zijn typisch rasperig stemgeluid, was niet altijd even goed bij stem. In 'Love on the rocks' kwamen de hoge noten er niet uit, terwijl de visuals van een zonsopgang tijdens dat andere nummer dat ie met Gilbert Bécaud schreef weer erg klef en clichématig overkwamen. En hoewel ie de extreem belegen sound, zelfs in een gemiddeld rusthuis kom je er niet mee weg, consequent aanhield, klapte het publiek stevig mee en zong het 'Song sung blue' van begin tot einde. Wanneer ie 'Beautiful noise' brengt, reageren de fans helemaal extatisch. Hoewel ie 'Dry Your Eyes' opdraagt aan de slachtoffers van aanslagen, werkt het nummer voor geen meter en is het een van de dipjes van de show. Ook 'Brooklyn Road', met beelden uit de oude doos van een jonge Neil Diamond, kunnen de song niet boeiend houden overigens.

Bij 'Forever in blue jeans' gaat het publieksenthousiasme niet voorbij de mengtafel. Wat wil je ook, nooit zal Diamond de achterste frontale tribune bij de show betrekken. Idem voor het balkon trouwens. De backings klinken het ganse optreden erg scherp alsof de geluidsmix enkel de hoge tonen laat horen. Het is dan ook op zijn zachtst

gezegd vreemd dat Neil Diamond niet een backing kiest om er 'You don't bring me flowers' mee te zingen dat ie in 1980 met Barbra Streisand live op de Grammys zong. Neen, de tweede partij wordt ingevuld door de saxofoon. Een duet tussen zanger en muziekinstrument: het werkt niet. Na 'Pretty amazing Grace', dat gekenmerkt wordt door salsaritmies, gaat ie wel even de handjes vasthouden van zijn backings. Hij kust zijn beide handen en spreidt ze vervolgens wijd open net als in het affichebeeld.

Ook 'Red red wine' krijgt een gigantisch lijkige sound mee alsof een glas wijn geserveerd wordt dat al veel te lang heeft staan chambereren. Dat zelfs de band erin sloeg om zo goed als alle punch uit 'I'm a believer' te halen, slaat werkelijk alles. Zeker, het publiek zong mee en zag zijn jeugdijaren voorbijflitsen. Maar je kan bezwaarlijk stellen dat dit muzikaal nog interessant was laat staan dat het enig niveau zou hebben.

'Be', 'Lonely Looking Sky' en 'Skybird' uit de film Jonathan Livingston Seagull brengt ie erg fragmentarisch in een medley. Een zeemeeuw zien we in de visuals op een ledscherm dat de vorm van een diamant heeft. Tijdens 'Be' zingt Neil Diamond even te snel waarin hij eigenlijk zich min of meer laat ontmaskeren dat ie een routineklus aan het klaren is. Diamond is immers met een standaardset die er nagenoeg overal hetzelfde uit ziet, naar Antwerpen afgezak. Enkel 'Both sides now' sneuvelde ondertussen uit de setlist. Bij 'Lonely looking sky' denken een aantal fans dat het een song is waarop je kan meeklappen. Niet dus. 'Skybird' is dat dan weer wél. Of hoe we ons niet van de indruk konden ontdoen dat er wel wat schlagerliefhebbers in de zaal waren die al dan niet een pint te veel ophadden. Alleszins klonk het publiek vaak luider dan de band.

Het optreden dat al een erg traag verloop kende, Diamond nam niet zelden zijn tijd tussen enkele songs door, viel helemaal stil toen ie besloot om elke muzikant voor te stellen en even te laten soleren. Dat duurde niet alleen veel te lang, het voelde ook allemaal veel te ingestudeerd aan. Zelfs tijdens dat moment was al het spelplezier en enthousiasme op het podium ver zoek. Tot de klarinettist 'Dominique' van de Brusselse kloosterzuster S  ur Sourire uit 1963 liet horen en toonde dat ie zijn huiswerk gedaan had wat Belgische muziek betrof. Het was het enige echt spontane en verrassende moment dat op het podium te beleven viel. Daarna ging Diamond even uitrusten en liet ie zijn band 'Jazz time' brengen. Opvallend laat in het optreden neemt ie dan pas de akoestische gitaar zelf ter hand voor 'Crunchy Granola Suite'. Afsluiten doet ie met 'I am... I said' waarbij de viool uit een doosje komt, en het publiek al een herkenningsapplaus geeft bij de eerste noten. Op de outro van de song gaat de Amerikaanse zanger en songsmid vervolgens af. 'Sweet Caroline' wordt stevig meegebruld. Neil Diamond besluit dan ook om het nummer kort even te hernemen wanneer het voorbij is. Met 'Cracklin' Rosie' en 'Brother Love's Traveling Salvation Show' neemt ie afscheid van het Antwerpse publiek.

Met gemiddeld twee jaar en half jaar tussen elke tour    het is de vierde keer op iets minder dan tien jaar tijd dat Neil Diamond in het Sportpaleis optrad, zijn vorige passages dateren van 21 juni 2015, 4 juni 2011 en 29 mei 2008    het feit dat de artiest erg moe oogde en een zeer fletse show neerzette, doet vermoeden dat dit wel eens de allerlaatste passage van de man aan ons land geweest zou kunnen zijn. Een passage die we achteraf gezien liever niet hadden meegemaakt. Waren zijn optredens die we in 2008 en 2011 nog in het Sportpaleis zagen top, dan leek dit wel de tour te veel voor Neil Diamond. Nergens begeesterde hij op muzikaal vlak. Nergens stak er een arrangement uit. Nergens kwam er dynamiek uit zijn band. Wat we kregen, was een erg vlak, lijkig, routineus en finaal waardeloos optreden.

< Bert Hertogs >

Lees ook: Recensie Neil Diamond \*\*\*\*1/2    Antwerps Sportpaleis    4 juni 2011

Recensie Neil Diamond \*\*\*\*1/2    Antwerps Sportpaleis    29 mei 2008

De setlist:

In My Lifetime (enkel band)

Cherry, Cherry

You Got to Me

Solitary Man

Love on the Rocks

September Morn

Play Me

Song Sung Blue

Beautiful Noise

Jungletime

Dry Your Eyes

If You Know What I Mean

Forever in Blue Jeans

You Don't Bring Me Flowers

Red Red Wine

I'm A Believer

Brooklyn Roads

Pretty Amazing Grace

Jonathan Livingston Seagull medley (Be â€“ Lonely Looking Sky â€“ Skybird)

Jazz Time

Crunchy Granola Suite

Done Too Soon

Holly Holy

I Am ... I Said

Bis:

Sweet Caroline

Cracklin' Rosie

Brother Love's Traveling Salvation Show